

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

esser forbundet med den hurtigst mulige afvikling af værket behov for udtømminger af denne art og dermed af lejeforholdet. Under de nævnte forhandlinger opnåedes der hurtigt enighed mellem værket og ministeriet for forureningsbekæmpelse om behovet for en sagkyndig vurdering af de tekniske muligheder for en hurtig afvikling af værket spildevandsudtømminger. Som følge heraf udpegede ministeriet i begyndelsen af februar 1972 professorerne dr. phil. Chr. Petersen, instituttet for organisk kemi ved Danmarks tekniske højskole, og dr. phil. fru Bodil Jerslev Lund, Danmarks farmaceutiske højskole, til i samarbejde med værket teknikere at gennemføre en sådan undersøgelse.

De to professorer afgav i slutningen af juni måned en rapport til ministeriet, som nu indgår i de videre forhandlinger med værket. Under disse forhandlinger, som i øvrigt nu er gået ind i den afsluttende fase, vil jeg medinddrage de i begrundelsen for spørgsmålet indeholdte oplysninger stammende fra dagspressen om, at en virksomhed i Bremen af samme art som Grindstedværket skal være i stand til at producere uden at udtømme skadelige stoffer.

Af *Gert Petersen* til udenrigsministeren (15. august 1972):

„Hvordan forklarer udenrigsministeren den hidtidige passivitet, ministeriet har udvist i forhold til de amerikanske terrorbombninger af Nordvietnam, og hvilke skridt agter udenrigsministeren nu at tage i anledning af disse bombninger?“

Begrundelse.

I sit svar af 26. juli 1972 til folketingsmedlem *Jette Boutrup* erklærede udenrigsministeren: „Disse rent faktiske forhold gør, at regeringen ikke i de sidste måneder har kunnet modtage nogen dansk situationsrapport direkte fra Hanoi vedrørende spørgsmålet om USAs mulige bombninger af diger og dæmninger i Nordvietnam“. Udenrigsministeren henviste hermed til den omstændighed, at Danmark har været (og er) uden ambassadør i Peking og Hanoi i perioden fra slutningen af marts til 1. september i år.

I svaret henvistes kun til to diplomatiske indberetninger: en fra Washington-ambassaden, der refererede det amerikanske stand-

punkt, og en anden fra Peking-ambassaden — helt uarbejdsdygtig har den åbenbart ikke været! — som støtter de amerikanske udsagn, vel at mærke på basis af forlydender. („Så vidt den danske ambassade har kunnet få oplyst fra forbindelser dersteds, synes en række iagttagere at bekræfte det reelle indhold i disse udtalelser“, hedder det i svaret af 26. juli).

Det må forekomme overraskende og forstemmende på baggrund af den internationale opmærksomhed, USA-bombningerne har vakt, at udenrigsministeriet ikke har anset det for fornødent at sende en repræsentant til Den demokratiske Republik Vietnam, således at en situationsrapport kunne afgives. Henvisningen til fraværet af en ambassadør i Peking forekommer mildest talt tynd. På grund af denne passive holdning må udenrigsministeren den 26. juli konkludere: „Som det vil ses, står i denne sag påstand mod påstand“.

Denne konklusion er baseret på officielle USA-erklæringer og forlydender i Peking. Med lidt god vilje havde ministeren kunnet basere en konklusion på tjenestens egne beretninger.

En ekstra anledning hertil fik regeringen gennem de meget stærke udtalelser om bombningerne, som Sveriges ambassadør fremsatte offentligt den 30. juni 1972. I fru *Jette Boutrups* spørgsmål henvistes netop til disse udtalelser, men i sit svar gik udenrigsministeren ikke ind på dem, uanset at det var et øjenvidne, der talte. — Selvfølgelig kan den danske regering ikke uden videre acceptere udsagn fra et andet lands diplomati, men man kunne have ventet, at sådanne udtalelser fra svensk side ville have vakt det danske udenrigsministeriums interesse i for alvor at undersøge, hvad der sker i Nordvietnam, og overvinde den lammelse, som fraværet af en ambassadør i Peking åbenbart har ført med sig.

Der foreligger vel imidlertid nu så mange vidneudsagn om de faktiske begivenheder, senest fra folketingsmedlem *Frode Jakobsen* og medlemmer af den kommission, der netop har aflagt besøg i Nordvietnam, at man må forvente, at regeringen tager en klar stilling og nu udtaler en klar og utvetydig fordømmelse af den skærpede bombekrig mod civilbefolkningen. Forhåbentlig vil regeringen hertil knytte mere håndgribelige